

творения и напечаталъ нѣкои отъ тѣхъ въ разни български вестници. Все отъ това време, отъ 1870 година, е и стихотворението „Борътъ“, което се смѣта за истинско начало на неговата книжовна дейность.

Две години прекаралъ Вазовъ въ Ромъния, сетне се връща пакъ въ България и живѣе въ Цариградъ, въ Пловдивъ, въ София, въ Сопотъ. Въ родния си градъ Вазовъ се заловилъ още веднажъ съ търговия, но безъ успѣхъ. И се отдалъ на книжнина и бунтовна дейность — участвувалъ въ Сопотския революционенъ комитетъ и е работилъ за подготвянето на сръдногорското възстание. Но когато възстанието избухнало и турското правителство почнало да дири и затваря членоветъ на комитета въ Сопотъ, Вазовъ е трѣбвало да бѣга, за да спаси живота си. Презъ Пловдивъ и Цариградъ, съ голѣми усилия и премеждия, той успѣва да мине пакъ въ Ромъния, дето остава и работи за отечеството си и пише своитѣ стихотворни книги „Прѣпорецъ“, „Гусла“ (1876) и „Тжгитѣ на България“ (1877)

И съ неизразима радостъ той очаква, преживява и възпѣва освободителната война — въ „Избавление“, 1878 г. — и се прибира въ възкръснатата за новъ животъ освободена България, за да даде силитѣ, знанията и уменията си за нейното благо. Доста години той е служилъ като чиновникъ, билъ е народенъ

представитель, вземалъ е участие въ общественитѣ борби у насъ, въ Южна България, тогавашна Източна Румелия и е билъ единъ отъ първитѣ общественици тогава. Ала това все пакъ не му прѣчило да се занимава усилено съ книжовна работа. Вазовъ непрестанно обогатява нашата книжнина съ своитѣ хубави разкази и пѣсни, редактира списания, въ които сътрудничатъ най-добритѣ наши писатели.

Остритѣ политически борби у насъ следъ съединението прокуждатъ Вазова вѣнъ отъ България, и отъ 1886 до 1889 година той прекарва като изгнанникъ въ Русия. Тамъ, въ чужда земя, останалъ самъ съ мисълта за родината, у него се пробуждатъ споменитѣ отъ детинството и младостта, споменитѣ за България и въ Русия той написва своя най-хубавъ романъ „Подъ игото“, въ който съ майсторската ржка на художникъ е изобразилъ времето на революционнитѣ движения у насъ, великото и героично Априлско възстание. Въ 1889 година Вазовъ се завръща въ България и продължава неуморно своята творческа работа. Следъ толкова много, което той е далъ, сега той се ползува съ признанието и почитта на всички образовани българи. Тѣ виждатъ въ неговото лице най-даровития и плодовитъ български поетъ и писателъ, обезсмъртилъ името си съ свършени произведения. Неговитѣ книги тогава сж били най-значи-